

Sue Moorcroft

Die vakantie in Frankrijk

Karakter Uitgevers B.V.

Omdat in dit boek een coole tante Leah voorkomt,
leek het me wel zo gepast om het op te dragen
aan mijn neefjes en nichtjes

Véronique, Lucy, Ashley, Dan en Ryan

met wie het altijd dolle pret is als ik hen zie.

Proloog

Michele: Wat de vakantie betreft... Alister wil toch mee! Hij zegt dat hij nog nooit in die regio in Frankrijk is geweest, dat het al geboekt was voordat we uit elkaar gingen, dat hij heeft betaald, dat er genoeg ruimte is, en wat moet hij anders het grootste deel van augustus doen als de kinderen er niet zijn? In de gîte is er goede wifi, dus kan hij zijn administratie bijwerken, bla, bla. De kinderen vergeven het me nooit als ik nee zeg. Vind je het erg? Zeg alsjeblieeeeeeft dat je het niet erg vindt! x

*Leah: Doe met alle liefde een stapje opzij. Zei alleen dat ik mee zou gaan omdat je anders alleen zat met de kinderen. Misschien leggen Alister en jij het nog bij? *kijkt hoopvol* :) x*

Michele: :(We gaan het ABSOLUUT NIET bijleggen en jij MOET MEE als bliksemafleider. Alsjeblieeeeeeft? xxxxxx

Bij het lezen van dat laatste bericht zonk de moed Leah Beaumont in de schoenen. Een paar weken geleden had haar zus Michele volkomen onverwacht – zelfs voor haar man Alister – besloten om een eind aan haar huwelijk te maken. Sindsdien had Leah emotionele steun aan Michele en haar kinderen, Jor-

dan en Natasha geboden. Zelfs Alister was al een keer bij haar langs geweest om met haar te praten over hoe vreselijk het was om weg te moeten – ‘op straat geschopt te worden’ – uit de echtelijke woning.

In de nasleep van de scheiding kwam het gezinsreisje naar de Elzas onder aan het prioriteitenlijstje te staan, tot Michele een vrolijke e-mail ontving die begon met *Mevrouw Milton, binnenkort mogen we uw gezin verwelkomen in onze fantastische gîte. Hier zijn alvast een paar dingen die u moet weten!* Ze had meteen Leah gebeld. ‘Ga jij mee, in plaats van Alister? Je weet dat ik niet aan de rechterkant van de weg kan rijden! En jij vindt het niet vervelend om buitenactiviteiten met de kinderen te doen.’

Micheles stem klonk benepen door de ingehouden tranen en Leah was te soft om te weigeren, ook al beloofde het een saaie rit naar Frankrijk te worden in Micheles trage zevenzitter die bekendstond als de Pink Pig, omdat Michele hem roze had laten spuiten. Exprés.

Haar telefoon piepte weer.

Michele: Echt, serieus, absoluut, ALSJEBLIEFT niet afzeggen! Kun je langskomen? xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Leah slaakte een zucht.

Tien minuten later zat ze bij haar zus aan de keukentafel.

Micheles krullende bobkapsel was boven een van haar ogen nog extra opgekruld. De bovenste knoop van haar spijkerbroek was los. ‘Je gaat toch niet terugkrabbelen, hè?’

Hoewel Leah heus wel doorhad dat haar zus met ‘nee’ geen genoeg zou nemen, bleef ze toch even als een vis aan de haak spartelen. ‘Maar nu Alister meegaat–’

‘Als jij niet meegaat, maak ik mezelf van kant,’ verzekerde

Michele haar met betraande ogen. ‘Met jou erbij om de vakantie nog een beetje draaglijk te maken, doet het de kinderen misschien juist goed dat Alister erbij is. Als we vriendelijk en beschaafd met elkaar omgaan, weten ze dat we toch wel van hen houden, of we nou nog samen zijn of niet.’

Hoewel Leah niet geloofde dat kinderen zo makkelijk te foppen waren, wist ze ook wel dat ze met haar nul jaar ervaring niet tegen Micheles vijftien jaar als moeder en twintig jaar als lerares op kon. Met haar ellebogen op de eiken tafel geleund zei ze: ‘Er kunnen dan wel genoeg kamers zijn, maar dan moeten we wel met twee auto’s.’

‘Alister kan in de Pink Pig rijden, want die is groter dan zijn hatchback. Dan rij ik met jou mee.’

Een tochtje in haar eigen Porsche Cayman klonk al een stuk aantrekkelijker dan een verplichte rit in de Fig. ‘Maar om nou tussen jullie huwelijksperikelen in te gaan zitten—’

‘Alleen tijdens de vakantie, en je hebt toch verlof! Je hebt een geweldige nieuwe baan in de wacht gesleept en wordt betaald om bij je oude werk weg te blijven. Een gratis vakantie!’

Leahs nekhaartjes gingen overeind staan omdat ze de eerste voortekenen van een kibbelpartij met haar zus herkende. ‘Eigenlijk had ik al andere plannen tijdens mijn verlof: mijn woonkamer opnieuw inrichten, een bezoekje brengen aan pa en ma en een dagje naar het circuit met Scott.’ Echt vaste plannen waren het niet, maar toch.

‘Je hebt niet eens een relatie met Scott!’

‘Nou en? We zijn bevriend.’

Michele slaakte een diepe zucht en zette grote, verdrietige ogen op. ‘Maar... ik ben weer zwanger.’ Daarna barstte ze in snikken uit.

Met open mond keek Leah haar aan. ‘Zwánger? Michele!’

‘Ik weet het, ik weet het!’ Haar schouders schokten. ‘De ti-

ming is h-helemaal verkeerd. Maar da-daarom heb ik jou nu zo hard no-hodig. H-Het is allemaal zo'n puinhoop.'

'Nog rommeliger, en de soapseries gaan jouw verhaallijnen inpikken,' beaamde Leah meelevend. 'Weet Alister van de baby af?'

'Natuurlijk! Die arme man denkt dat ik een persoonlijkheidsverwisseling heb ondergaan. Ik moet nog bedenken hoe ik het aan Jordan en Natasha ga vertellen! En wat denk je van baby nummer drie? In wat voor gezin wordt die straks geboren?'

Troostend sloeg Leah een arm om Micheles schouders. 'Is het kindje wel van Alister?'

Michele schoot overeind en verbeet haar tranen, terwijl ze haar beste verontwaardigde juffenstem opzette. 'Leah! Als zelfs jij al zo slecht over me denkt, maak ik mezelf misschien echt wel van kant!'

'Sorry,' krabbelde Leah haastig terug, want ze zag het gezicht van haar zus samentrekken tot een nog verdrietiger masker. Ze hield echt van haar zus, ook al zeiden ze nog zo vaak voor de grap dat ze elkaars tegenpolen waren. Michele was acht jaar ouder dan zij; de getrouwde, moederlijke mevrouw Milton, tegenover de overtuigd vrijgezelle en kinderloze mevrouw Beaumont. Michele de degelijke schooljuf, Leah met haar volgens Michele 'belachelijke baantje' in de chocoladehandel, ook al verdiende Leah meer. Ondanks de bazige en manipulatieve neigingen die Michele als het voorrecht van de oudere zus beschouwde, had ze het ook heel vaak voor Leah opgenomen en stond ze voor haar klaar als veilige haven, goede raadgever of schouder om op uit te huilen.

'Goed dan, ik ga wel mee,' gaf Leah toe, 'maar dan wil ik wel in het bijgebouw, zoals afgesproken. Ik ben al die drukte niet gewend, ik ben gesteld op mijn privacy.'

'Het lijkt me beter als Alister daar slaapt.' Michele scheurde

een stuk keukenrol af en snoot luidruchtig haar neus. Ze ving Leahs blik op en zei: ‘Oké, als het niet anders kan. Dank je wel.’

Leah sloeg geen acht op de verwijtende toon. Door La Petite Annexe op te eisen, kon ze Alister en Michele dwingen dicht bij elkaar te blijven in de hoofdwoning. Het was niks voor Michele om haar gezin zo overhoop te halen, dus misschien was alle consternatie slechts het gevolg van de zwangerschapshormonen. Zonder de dagelijkse beslommeringen van thuis, waar Michele als juf werkte en Alister als schoolhoofd, zou het misschien wel beter gaan.

Dan zou Leah stilletjes haar auto inladen en hun de privacy geven om weer nader tot elkaar te komen. Achter haar rug hield ze haar vingers gekruist.

Hoofdstuk 1

Drie weken later

Leah was dol op haar zonnebril. Niet alleen omdat ze er daarmee cool uitzag of omdat het daardoor nog fijner werd om onder de Franse zon in haar Porsche te rijden. Nee, dankzij die zonnebril kon ze nu doen alsof ze een tijdschrift zat te lezen in de ochtendzon buiten La Petite Annexe, terwijl ze eigenlijk naar het balkon op de eerste verdieping van het huis ernaast keek, waar een klusjesman in zijn blote bruine bast aan het werk was.

Met doelbewuste, handige penseelstreken veranderde hij de muren van het huis van vuil grijs in het goud van rauwe honing, maar Leahs gespannen blik was op de jongen achter hem gericht. Alles wat hij aanhad, was zwart en bezet met studs of kettingen. Met zijn voeten tussen de spijlen van het balkon gehaakt zat hij op de houten reling en leunde vervaarlijk achterover. Zijn rug was gekromd en hij wiegde zachtjes heen en weer, waarbij de kettingen in de zon glinsterden.

Leah moest op haar lip bijten om geen waarschuwing te

schreeuwen, want ze was bang dat hij van de schrik dan juist zou vallen.

Alsof de man over een zesde zintuig beschikte, draaide hij zich precies op dat moment om. Met bewonderenswaardige reflexen zette hij zijn blik verf neer en greep de slungelige figuur beet. Bulderend van het lachen liet de jongen zich in veiligheid brengen. Leah blies haar ingehouden adem uit en grijnsde om de zichtbare frustratie van de man, die de jongen even door elkaar schudde en vervolgens in zijn armen trok en hem ruw omhelsde. Toen hij weer losliet, ontsnapte hem een lach. Zijn donkere haar werd opgetild door de bries.

Het volgende moment kreeg hij Leah in het oog en riep hij na even nadenken: *‘Bonjour!’*

Geschrokken omdat hij haar door de dichte bomen had gezien, keek ze op alsof ze hen niet had zitten bespioneren. *‘O! Bonjour.’*

‘Vous êtes en vacances? Restez-vous ici en Kirchhoffen?’ De man ging met zijn onderarmen op de balkonreling geleund staan, terwijl zijn stem door de zonnige lucht rolde. Van voren zag hij er al net zo appetijtelijk uit als van achteren.

Leah glimlachte. Tot nu toe was haar Franse woordenschat net voldoende om het te kunnen volgen. *‘Oui.’*

Maar na een *‘Enchanté’* begon hij een heel verhaal af te steken vol fascinerend ritmische klanken en rollende r'en, waarvan Leah ongeveer tien procent meekreeg. In elk geval begreep ze toen hij een stilte liet vallen wel dat hij haar antwoord op een vraag afwachtte.

Aangezien *oui* en *non* allebei een even groot risico vormden, maakte ze aanstalten om haar schouders op te halen en terug te vallen op haar vaste zinnestjes: *‘Désolée, mon français est très mauvais. Parlez-vous anglais?’*

Natasha kwam de deur van de gîte uit gehuppeld. ‘Papa vraagt

of je komt ontbijten. We willen gaan kajakken.’ Zowel de man als de jongen draaide zijn hoofd om naar Natasha die, na het afleveren van haar boodschap, weer naar binnen verdween.

Nu hoefde Leah niet op te biechten hoe belabberd ze de taal van haar gastland beheerste. Ze haalde alsnog haar schouders op, riep ‘*Excusez-moi!*’ naar de twee op het balkon en ging naar haar familie.

Curtis leunde over de reling van het balkon om de vrouw en het meisje na te kijken. ‘Lekker stuk.’

Ronan onderdrukte de reflex om te roepen dat hij niet te ver achterover moest leunen. Zijn hart mocht dan nog wel niet van de schrik van Curtis’ vorige stunt bekomen zijn, de laatste tijd was de jongen nogal opstandig en was het overduidelijk dat hij niet meer als een kind behandeld wilde worden. Als tiener had hij de taal, rituelen en sociale conventies van zijn leeftijdsgenoten overgenomen met de gretigheid van iemand die zich net had aangesloten bij een religieuze sekte.

Dus maakte Ronan maar een typische mannenopmerking. ‘Over een tienermeisje ga ik natuurlijk niks zeggen, maar die vrouw was wel lekker, ja.’

Curtis rolde met zijn ogen. ‘Wie zegt dat ik het niet over die vrouw had?’

Ronan probeerde te bedenken of hij dit gesprek als tiener met zijn eigen vader gevoerd zou hebben. Ze hadden het lange tijd met zijn tweetjes moeten rooien en daar had Ronan niets dan goede herinneringen aan. Maar nee, hij kon zich niet voorstellen dat hij onbeschaamd naar een vrouw zou staren van in de dertig, met lange blote benen en haar met highlights. Zelfs toen Ronan oud genoeg was om zijn vakanties van de universiteit door te brengen op de bouwplaatsen van Gordon Shea, had hij het nooit aangedurfd om vier piercings in zijn gezicht te laten

zetten, zoals Curtis deze zomervakantie had gedaan. En wat zou zijn vader wel niet gedacht hebben van Curtis' lange haar aan de voorkant en de opgeschoren zijkanten?

Ronan pakte zijn kwast weer. 'Die lekkere vrouw zal de moeder wel zijn en dat meisje had het over een vader, dus ze is toch al bezet.'

Curtis rammelde met de vier kettingen die hij in plaats van een riem droeg. 'Trek je niet te veel aan van de normen die de maatschappij je oplegt, pa.'

Hoewel Ronan de neiging moest onderdrukken om te lachen of te zeggen dat hij misschien eens niet zo wijsneuzerig zou kunnen doen en in plaats daarvan een kwast zou kunnen oppakken om zich nuttig te maken, zei hij ernstig: 'Verlekker je eens een keer niet zo aan andermans vrouw, Curtis.'

Met een van die bliksemsnelle stemmingswisselingen die bij de puberteit leken te horen, begon Curtis apengeluiden te maken, scheel te kijken en met zijn armen te zwaaien.

Blij dat ze maar aan het dollen waren en geen ruzie hadden, stopte Ronan zijn linkerhand in zijn zak om de druk op zijn pijnlijke schouder wat te verlichten. Daarna draaide hij zich weer om en ging aan de slag, met een wrang: 'Hoe zou ze jou nou kunnen weerstaan?'

Toen Leah de ruime, lichte keuken met kleurrijke tegeltjes en stofjes binnenkwam, ging Alister net de korst van een baguette met een broodmes te lijf. Schuld bewust beseftte ze dat hij al naar de *boulangerie* was geweest, terwijl zij in de zon had zitten lui-eren.

Natasha zat al aan tafel sneetjes brood met boter te besmeren en afkeurende geluidjes te maken omdat haar mes een gat maakte, terwijl Jordan driftig op zijn telefoon zat te tikken, met de intensiteit die leek te zijn voorbehouden aan alle vijftienjari-

gen zodra ze iets met een scherpje in handen kregen. ‘Je gaat toch wel mee kajakken?’ vroeg Natasha.

‘Lijkt me leuk.’ Leah waste haar handen voordat ze de koelkast opentrok om kaas en vleeswaren te zoeken. Met een blik op haar zwager vroeg ze: ‘Weet Michele dat er vandaag kajakken op het programma staat?’ Dat leek haar niet bepaald een geschikte activiteit voor een vrouw van drieënveertig die net zwanger was.

Alisters bleef druk bezig het brood in sneetjes te snijden. ‘Ik heb haar vanochtend nog niet gezien.’

‘Ik wel,’ bemoeide Natasha zich ermee. ‘Ze voelt zich niet zo lekker, dus ze blijft hier om uit te rusten. Als we met twee personen in een kajak kunnen, mag ik dan bij jou, Leah? Dan zijn het de jongens tegen de meisjes.’

Jordan keek op van zijn telefoon. ‘En wij zeker de hele dag op jullie wachten. Het lijkt me beter als ik met Leah meega, en jij met pa.’

Verontwaardigd zwaaide Natasha met het botermes naar hem. ‘Ik zei als eerste dat ik met Leah wou. Dat mama er nou niet is, wil nog niet zeggen—’

‘Jordan, wil jij even koffie zetten?’ onderbrak Alisters haar, met zijn schoolhoofdstem die op de een of andere manier tegelijkertijd mild en autoritair overkwam. ‘Natasha, hoeveel sneetjes nog?’

Leah besloot Alisters voorbeeld te volgen en de kinderen af te leiden van hun gekibbel. ‘Zullen we dan maar gewoon het advies van het verhuurbedrijf opvolgen over wie het beste met elkaar in een kajak kunnen?’ Terwijl ze aan de keukentafel in kloosterstijl ging zitten en plakjes Munster-kaas voor op haar brood begon af te snijden, voegde ze eraan toe: ‘Ik zou hier zo veel van kunnen eten dat ik niet eens meer in een kajak zou passen.’